Sára Júlia

Ősz

Már nagyon régen nem sütött ki a Nap.
Elbújt a fény, eliszkolt.
Csak esik szüntelen.
Fekete a város, az út, fekete viasz,
a szívekben a mécses,
márványlépcsők, didergő szentek, üresség,
semmi sem ég, mégis éget.
Csak esik szüntelen.
Feketén, jéghidegen.
Árván.
Esernyők alá rejtőzik minden szerelem.
Gubbasztását védi,
míg csöpög az idő.
S mi megbúvunk, mint a legapróbb állatok
nyüszítgetünk, szuszogunk, örökké éhesen,
jó lenne
egymást átölelni, lenni,
de csak sebeket kaparunk egymásra halkan,
dermesztő csöndesen.
Csak esik szüntelen.
Nem tudunk már megszólalni, pláne tenni,
valamiképp mégis kikecmeregni,
sértések helyett kacagva fröcskölni
a fekete pocsolyát,
helyette büszkén, némán elájulunk,
eldőlünk, mint a kivénhedt őszi fák.

2019.